

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. S.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2014, č. j. „X“, o starobním důchodu,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou v zákonem stanovené lhůtě u zdejšího soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 2. 2014, č. j. „X“, o starobním důchodu, kterým byly zamítnuty žalobcovy námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 12. 2013, č. „X“, jímž mu žalovaná s odkazem na ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítla jeho žádost o přiznání starobního důchodu, a to s odůvodněním, že žalobce nedosáhl důchodového věku ke dni 2. 8. 2013, od něhož žádal přiznání starobního důchodu. Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalované uhradit mu náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobce uvedl, že dne 2. 8. 2013 dovršil věk 58 let, a proto k tomuto datu písemnou žádostí požádal žalovanou o přiznání starobního důchodu při snížení věkové hranice na 58 let a splnění podmínky zaměstnání v I. B pracovní kategorii po dobu nejméně 20 let. Žalovaná však prvostupňovým rozhodnutím ze dne 3. 12. 2013 jeho žádost zamítla s odůvodněním, že žalobce odpracoval v I. B pracovní kategorii pouze 18 roků a 36 dnů, takže

jeho důchodový věk činí 63 let a 4 měsíce a tudíž nesplnil zákonné podmínky pro vyhovění žádosti. Proti dotyčnému prvostupňovému rozhodnutí ze dne 3. 12. 2013 žalobce pak podal námitky, v nichž důsledně upozorňoval na to, že v hornictví odpracoval dostatečnou dobu tak, aby mu mohl být přiznán starobní důchod již v 58 letech, když při započtení doby odborné přípravy od 1. 9. 1970 do 30. 6. 1973, což činí 1034 dnů plus 32 dnů od 1. 7. 1973 do 1. 8. 1973, tj. do dovršení jeho 18 let, a dále od 2. 8. 1973 do 1. 8. 1991, což činí 6574 dnů, odpracoval celkem v pracovní kategorii I. B 7640 dnů, tj. 20 let a více jak 9 měsíců, přičemž tyto údaje lze vyčíst z jeho osobního listu důchodového pojištění, který je součástí prvostupňového rozhodnutí ze dne 3. 12. 2013. V námitkách proto žalobce požadoval započíst dobu jeho odborné přípravy v celkové délce 1066 dnů. Žalovaná ovšem žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 2. 2014 žalobcovy námitky zamítla, aniž by se vypořádala s tím, proč do odpracované doby nebyla započítána i doba žalobcovy odborné přípravy, i když podle evidenčního listu důchodového zabezpečení ze Střední odborné školy technické v Mostě je zcela zřejmé, že od 1. 9. 1970 do 30. 6. 1973 probíhala odborná příprava pro práci v hornictví, takže tato doba měla být dle žalobce započtena v pracovní kategorii I. B. Proto žalobce následně zaslal žalované žádost ze dne 28. 3. 2014 o vysvětlení jejího postupu, kde podrobně rozvedl a zdokladoval svůj nárok na starobní důchod již při dovršení věku 58 let, na níž ale žalovaná nereagovala. Závěrem žalobce v žalobě vyjádřil přesvědčení, že dovršením věku 58 let splnil zákonné podmínky pro přiznání starobního důchodu, jelikož by měla být zohledněna i jako odpracovaná doba v podobě odborné přípravy pro práci v hornictví v době od 1. 9. 1970 do 30. 6. 1973, a proto by žalobou napadené rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí mělo být zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná předložila k výzvě soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K věci žalovaná uvedla, že podle dokladů, které má k dispozici, žalobce získal v I. B pracovní kategorii v období od 1. 7. 1973 do 1. 8. 1991 zaměstnání v délce 18 roků a 36 dnů. K tomu doplnila, že od 2. 8. 1991 do 13. 1. 2006 žalobce vykonával činnost uvolněného funkcionáře, a proto tuto dobu nelze hodnotit v I. pracovní kategorii, jelikož po skončení výkonu funkce se do zaměstnání I. pracovní kategorie již nevrátil. Taktéž dobu odborné přípravy od 1. 9. 1970 do 30. 6. 1973 dle žalované nelze hodnotit v I. pracovní kategorii, ačkoliv ji Střední odborná škola technická v evidenčním listu důchodového zabezpečení vykazala v pracovní kategorii I. AA, neboť v rubrice druh činnosti podle názvosloví a pořadového čísla resortního seznamu uvedla „učení odb. rozvoj 01 12 08“, což neodpovídá zařazení do I. AA pracovní kategorie. Z uvedeného dle žalované vyplývá, že žalobce nesplnil zákonem stanovenou podmínku pro přiznání starobního důchodu dovršením 58 let věku, neboť k tomuto datu nezískal nejméně 20 roků v zaměstnání I. B pracovní kategorie, a proto by žaloba měla být zamítnuta.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že

soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není naprosto důvodná.

Předně soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, a tedy zatížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou by soud byl nucen bez dalšího toto rozhodnutí zrušit, a to z toho důvodu, že by se žalovaná vůbec nevypořádala s žalobcovými námitkami v tom směru, proč do odpracované doby v pracovní kategorii I. B nebyla započítána i doba žalobcovy odborné přípravy pro práci v hornictví na Střední odborné škole technické v Mostě od 1. 9. 1970 do 30. 6. 1973. Toto žalobcovo tvrzení je mylné a zavádějící, když žalovaná se s touto skutečností ve stručnosti zabývala na str. 2 v 5. odst. žalobou napadeném rozhodnutí, kdy konstatovala, že dle příslušných evidenčních listů byl žalobce zaměstnán u organizace Doly Ležáky, s. p., až od 1. 7. 1973 s tím, že již od tohoto data mu bylo zaměstnání zhodnoceno v I. B pracovní kategorii, jak je uvedeno i na osobním listu důchodového pojištění ze dne 28. 11. 1973, který tvoří nedílnou součást prvostupňového rozhodnutí ze dne 3. 12. 2013. Toto třebaže stručné vypořádání soud vyhodnotil jako dostatečné a věcně správné.

Žalovaná zcela správně v případě žalobce dovodila, že dobu žalobcovy odborné přípravy pro práci v hornictví na Střední odborné škole technické v Mostě od 1. 9. 1970 do 30. 6. 1973 nelze hodnotit v I. pracovní kategorii. Je sice pravdou, že Střední odborná škola technická v Mostě v evidenčním listu důchodového zabezpečení tuto dobu odborné přípravy vykazovala v pracovní kategorii I. AA, nicméně tak učinila chybně, jelikož v rubrice druh činnosti podle názvosloví a pořadového čísla resortního seznamu současně uvedla „učení odb. rozvoj 01 12 08“, což neodpovídá zařazení do I. AA pracovní kategorie, nýbrž době studia do 18 let. Tomu ostatně koresponduje skutečnost, že hrubý výdělek u žalobce v době jeho odborné přípravy pro práci v hornictví od 1. 9. 1970 do 30. 6. 1973 činil 0,-Kč měsíčně. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že pro posouzení vzniku nároku na starobní důchod bylo určující, jaký druh činnosti žalobce vykonával (studium do 18 let) a s jakým výdělkem (0,-Kč měsíčně). Žalobcova odborná příprava pro práci v hornictví na Střední odborné škole technické v Mostě v době od 1. 9. 1970 do 30. 6. 1973, tj. doba v délce 1034 dnů) z právě uvedených důvodů proto nepředstavovala zaměstnání vykonávané v hlubinných dolech spadající pod I. AA pracovní kategorii. Žalovaná zcela legitimně v případě žalobce dobu zaměstnání v I. B pracovní kategorii hodnotila až od 1. 7. 1973, tj. od doby nástupu žalobce do zaměstnání u organizace Doly Ležáky, s. p., jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění ze dne 28. 11. 2013, který tvoří nedílnou součást prvostupňového rozhodnutí ze dne 3. 12. 2013, jak již soud poznamenal výše.

Na základě těchto skutečností pak nelze učinit jiný závěr než ten, že žalobce nesplnil zákonem stanovenou podmínku pro přiznání starobního důchodu k datu 2. 8. 2013, kdy dovršil 58 let věku a k tomuto datu požádal o přiznání starobního důchodu, a to získání

nejméně 20 roků v zaměstnání I. B pracovní kategorii, když žalobce v této pracovní kategorii získal v období od 1. 7. 1973 do 1. 8. 1991 jen 18 let a 36 dnů pojištění (tj. 6606 dnů). Pro úplnost soud doplňuje, že žalobce v době od 2. 8. 1991 do 13. 1. 2006 vykonával činnost uvolněného funkcionáře s tím, že po skončení výkonu funkce se do zaměstnání I. pracovní kategorie již nevrátil, a proto dobu od 2. 8. 1991 do 31. 12. 1992 nebylo žalovanou možno hodnotit v I. pracovní kategorii. Žalobce by měl vzít na vědomí skutečnost, že důchodový věk v jeho případě nečiní 58 let, nýbrž 63 let a 4 měsíce, jak již správně konstatovala žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí.

Dále soud pro úplnost poznamenává, že z obsahu správního spisu soud zjistil, že krátce před podáním žaloby, a to dne 18. 4. 2014, žalovaná vyhotovila odpověď na žalobcovu žádost ze dne 28. 3. 2014, kterou nechala vypravit dne 29. 4. 2014, tj. 5 dní poté, kdy žalobce soudu zaslal prostřednictvím pošty předmětnou žalobu. Proto nelze žalované vytknout, že by na žalobcovu žádost nereagovala.

Ze shora předestřených důvodů soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl, neboť ji z pohledu uplatněných žalobních neshledal důvodnou.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. června 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová